

Siengj Yawj Haij Siengj Ndaej Yaek Dai

□ Cuh Sanhboh sij Vangz Gyanghmyauz hoiz

Gizneix gyanghwnz beij gyangngoenz engqgya caemrwgrwg, goengqbya dab goengqbya mbouj rox daej menhmenh doenghyebyeb, henz rwz mbouj-dingz dwk cienz daeuj gij sing duzroeg duznaen ron z gvaq cien bi. Gyanghwnz raezrangrang, mbouj liux mbouj cod, raez ndaej hawj gou fangzhwnz dauq daengz Baekging. Gou mbouj sibgvenq seiqcawq baenzneix caemrwg, ciengzseiz ninz mbouj ndaek, vihneix, mizseiz gou couh caeuq meh Veiz Gingh caez naengh caj Veiz Gingh ma ranz, mboujguenj ronghndwen ronghsag, roxnaeuz laepyam rumz haenq.

Boux vunz lix bak bi neix, gwnz ndang yo gij saenqsik seiqvunz caeuq baexmaed sengmingh lai daih, caeuq gij vunz yienghneix guhdoih, ndawsim bienq ndaej engqgya fungfouq caeuq caemdingh. Menhmenh dwk, gou mbouj caiq baenzneix ngeix Baekging caeuq daxmeh dem lo. Bingh’ae hix bienq ndei haujlai.

Veiz Gingh moix ngoenz mbwnmomj couh bin gvaq geij goengq bya daengz Ndoingonzmbwn baihaenx bae bang vunz raemj faex, gyanghaemh cij baenggae’ngae dauqma. Mizseiz dauq caeux di, mizseiz dauq gig haemh. Mizseiz laebdaeb geij haemh hix mbouj dauq, meh Veiz Gingh mbouj yousim saek di. Sojmiz gij vunz Runghsambak cungj mbouj vih swhgeij hix mbouj vih vunzcaen yousim. Veiz Gingh hix yaek ndaej 70 bi lo, ndangdaej lij lumj bouxvunz 50 bi yienghhaenx baenzneix cangqmaenh、nyangqnyinz, hoeng aenvih gungzhøj, lij caengz aeu yah.

“Aeu yah lij caeux ne.” Meh Veiz Ging riuhehe doiq gou naeuz. Lumjnaeuz dwg, daeglwg de cingq dwg daegmbauq seizcoz, lij ndaej lix haujlai haujlai nanz.

“Mwngz mbouj lau daeglwg mwngz deng nyaenyak gwn bae ha?” Gou cam meh Veiz Gingh.

De naj nyaeuqnyatnyat, riu hwnjdaeuj lumj lwgnyez nei simsoh hozoiq: “Yaek gwn senq couh gwn bae lo. Nyaenyak simsienh, haengjidingh hawj vunzhøj ce diuz lohdoeng ndeu.”

Daeglwg gyanghwnz ma ranz lo, de sibgvenq cam coenz ndeu, gwn caengz? Daeglwg han, youq baih bya haenx gwn gvaq lo.

Youq baih bya haenx gwn gvaq, bin gvaq goengqbya lingqlau dauqma, dungx hix wnggai iek lo, hoeng de mbouj youq ranz lai gwn, cijdwg caemxcawq liux couh ninz lo. Youq ndawsim daeglwg, haeuxgwn ndawranz dwg ce hawj daxmeh.

Daeglwg ninz lo, meh Veiz Gingh hix menhyetyet haeuj ndaw rug bae, coh gou vadfwngz, suenq dwg naeuz gyanghaemh ndei.

Gizsaed, cijaeu daeglwg caengz ma ranz, meh Veiz Gingh cix mbouj gag boux vunz dog haeuj ranz bae ninz. De itcig youq bakdou naengh, rumzbya cififi, baenz rangh goengqbya caemrwg, gwnzmbwn ndaundeiq yaepmebmeb. De bungj aen saerieng-fungh lwenqmyanmyan, muenghyawj gizgyae hoengqvangq caeuq gwnzmbwn laeg mbouj raen daej, simdingh dangqmaz, najswnh yiengh’ unq. Daeglwg dauqma le, cawzliux song coenz vah ciengxlwenx mbouj bienq, de hix mbouj lai gangj gijmaz, cij dwg menhyetyet ndwn hwnjdaeuj, cienq ndang haeuj rug bae ninz. Gij ndwenngoenz yienghneix, ngoenz ndeu baenzneix gvaq, bi ndeu baenzneix gvaq, bak bi hix dwg baenzneix gvaq.

Mehlaux gwn ndaej gig noix. Buenq aen lwgmaenz, sieg haeuxcuk namzgva ndeu, couh ndaej baenz donq ndeu. Mizseiz, haetromh hwnqdaeuj, raen reihbyaek deng duznaen gyanghwnz daeuj nyoegnyamx baenz diegfwz, de hix mbouj fatheiq,

这里的夜晚比白天更加幽静，无数的山峦在缓慢地走动，耳边不断传来能穿透千年的鸟兽声。长夜漫漫，无边无际，漫长得足够让我梦里回到北京。我不习惯如此寂静的环境，常常失眠，因而，有时候我会和韦京妈一起坐等韦京回来，不管月明星稀，还是月黑风高。

这个活了一百年的人，身上蕴藏着无穷的人生信息和生命奥秘，跟这样的人在一起，内心会变得更加丰盈和恬静。渐渐地，我不那么想北京和母亲了。咳嗽病也有了明显好转。

韦京每天一早都得翻过几座山到观天岭那边帮别人伐木，晚上才拖着疲惫的身体回来。有时候回来得早一点，有时候回来很晚。有时候连续几个晚上也不回来，韦京妈一点也不担心。三百弄所有的人仿佛都不替自己也不为亲人担心。韦京也快七十岁了，身体还像五十岁的人那么精壮、坚韧，但因为贫穷，还没有结婚。

“结婚还早呢。”韦京妈笑嘻嘻地对我说。似乎是，她的儿子正值青春年少，还能活很长很长。

“你不害怕你儿子路上被猛兽吃了？”我问韦京妈。

她满脸皱纹，笑起来天真无邪：“要吃早就吃掉了。猛兽仁慈，会给穷人留条活路。”

儿子星夜回来了，她习以为常地问一句，吃过了没？儿子答，在山那边吃过了。

在山那边吃过，翻越那么陡峭的山回来，肚子也应该饿了，但他不会在家里多吃，只是简单洗了洗澡便睡了。在儿子的心里，家里的粮食是留给母亲的。

儿子睡觉了，韦京妈也慢悠悠地进屋子里去，向我挥手，算是道过晚安。

其实，只要儿子还没有回来，韦京妈是不会独自回屋子里睡的。她一直在家门口坐，山风吹拂，群山沉寂，满天星光。她捧着那只闪闪发亮的凤尾螺，眺望并不存在的远方和深不可测的夜空，心如止水，面目慈祥。儿子回来了，除了一成不变的两句，她也不多说什麼，只是缓缓地站起来，转身回屋子里睡觉。这样的日子，一天这样过，一年这样过，一百年也是这样过。

老人吃得很少。半根红薯，一勺南瓜粥，便能对付一顿。她在屋后的空地上种了些瓜和青菜。有时候，早晨起来，发现菜地被半夜里来的野兽糟蹋成废墟，她也不生气，重新种上就是。夜里睡觉也只是虚掩着门，“我给饥饿的野兽留了条门缝。”

在我面前，老人偶尔会叨唠韦京年轻时不听话，错过了一段好姻缘。还责备韦京无端把钱花在那些不正经的女人身上。但韦京回来，她从不在乎，呵护有加，仿佛她跟我说的韦京是另一个人。

韦京不爱说话，每次遇见我，只是轻轻地地点头，向我露出他洁白整齐的牙齿。他的背直不起来了，肩膀上有一层厚厚的痂，左脚明显是瘸了，长年的重活在他的身体上留下了痕迹。老人以为我会因为韦京对我态度冷淡而不高兴，向我解释说，他累坏了，没力气说话了，等他恢复了气力，就会像他爸那样喜欢嘻嘻哈哈。

韦京每天出门时，总要向母亲报告截止昨天的劳动成果：总共砍掉了多少棵树。

每次报告的数字，总会比前一天多出两棵。老人都记得这些数字。

“你知道砍一棵树要费多大的气力吗？”老人问我。

我不知道。我从没有砍过树。

“总之，砍一千棵树的力气，相当于用斗量了一次整个大海！”老人还没说完便被自己夸张的比喻逗笑了，“人不可貌相，海水不可斗量……韦京是我的好儿子！”

一天傍晚，有人急匆匆地跑过来告诉老人，韦京被他自己砍倒的树压死了。像他爸一样，压在胸部，当场断了气。

螺壳从老人颤抖的手里轻轻滑落，掉在石板上发出一声清脆的响声。

dauqcungz ndaem couh ndaej lo. Gyanghwnz ninz hix cij dwg haep dou, “gou hawj duznaen dungxiék ce diuz luengqdou ndeu.”

Youq dangqnaj gou, mehlaux saekseiz mboen Veiz Gingh seizcoz mbouj dingqgangj, loeng gvaq duenh aenyienz ndeu. Lij ndaq Veiz Gingh mbouj miz laizyouz yungh cienz youq gwnz ndang gyoengq mehmbwk mbouj cingqging haenx. Hoeng Veiz Gingh dauqma, de coengzlaiz mbouj ndaq, gyaezhoh raixcaix, lumjnaeuz boux Veiz Gingh de caeuq gou gangj haenx dwg bouxwnq.

Veiz Gingh mbouj maij gangj vah, moix baez bungz gou, cij dwg ngaekngaek di gyauej, coh gou loh ok baiz heuj hausak caezcingj de. Hwet de daengj mbouj soh lo, gwnz mbaq miz caengz gyaep nanwnwt ndeu, diuz ga baihsnix mingzyienj dwg gvez lo, ciengznienz hongnaek youq gwnz ndang de louz miz riz. Mehlaux laihnaeuz gou yaek aenvih Veiz Gingh doiq gou mbouj daiq leixlangh cix hoznyaek, caeuq gou gejnaeuz, de baeg yaek dai lo, mbouj miz rengz gangj vah lo, caj de rengzndang hoizfuk, couh lumj daxboh de yienghhaenx maij aengjinaj aenginaeng.

Veiz Gingh moix ngoenz ok dou seiz, cungj yaek yiengq daxmeh bauqnaeuz gatdaengz ngoenz-lwenz guhhong soundaej; gyoeksuenq raemj ndaej geijlai gofaex.

Moix baez bauqnaeuz aen soq haenx, cungj beij ngoenz gonq lai song go. Mehlaux cungj geiqndaej doenghgij soq neix.

“Mwngz rox raemj gofaex ndeu aeu yungh geijlai rengz lwi?” Mehlaux cam gou.

Gou mbouj rox. Gou coengzlai caengz raemj faex gvaq.

“Gyonj daeuj gangj, gij rengz raemj cien go faex, caeuq yungh aendauej rau baenz aen haij ndeu doxdaengh!” Mehlaux caengz gangj liux couh deng gij dajbeij gvaqbouh sw hgeij loengh riu lo, “mbouj ndaej yawj yienghsiengq bae bingzbuenq vunz, raemxhaij mbouj ndaej aeu aendauej rau……Veiz Gingh dwg daeglwg ndei gou!”

Ngoenz ndeu mbwn fuemx, miz vunz muengz-sueng buet daeuj lwnh mehlaux, Veiz Gingh deng gofaex de raemj laemx at dai lo. Lumj daxboh de nei, at youq bakaek, dangciengz goenq heiq lo.

Byuksae daj ndaw fwngz mehlaux saenqdedded de menhmenh gyod roengzdaeuj, doek youq gwnz rinbanj sing yiengj rwenzruru.